

Kirju keel kirjul maal

Täendus eesti keele loost

Praegusel ajal näib paljudele iseenesestmõistetav, et kõneleme üht, ühest ja üheseltmõistetavat eesti keelt. Muidugi teatakse, et siin-säläl kõneldakse veidi erimoodi, ent üldiselt ei lasta end sellest häirida, liiati veel seetõttu, et need „kõrvalekaldeid“ kaovad niipäa, kui olukord nõuab pisutki ametlikumat või ühtlustatumat keelepruuki. Tõsiasi on aga ometi seegi, et põhjaeestlastele on lõunaeestlaste pehme kõne mõnikord naljakas, Eesti idapoolse inimestele jääb segaseks, miks läänlaste ja pärnakate jaoks sulalumi „pakib“ või „mässib“, ning mandriinimeste jaoks kõlavad kihnlased nagu nad oleks veidi purjakil. Eesti keele aasta puhul näib paslik pisut vaadata ka noid juppe, millest meie igapäevane eesti keel koosneb. Kõik need nimetatud erinevused ja veel hulk teisigi (miks tarvitavad lõunaeestlased lisaks sõnale „see“ ka veel sõna „too“? miks on saare keeles võimalik teha lause, mis koosneb ainult täishäälikutest? miks üteldakse põhja pool „vend“ ja „õde“, aga lõunas „veli“ ja „sõsar“? miks on rannakeeles vaid kaks vändet? miks praeguseski tekstis on paras ports veidi andsakaid keelendeid?) on juuripidi väga kauges minevikus. Üldine konsensus on, et eesti keel hakkas kujunema möödunud aastatuhande alguses ning sellesse sulasid kokku mitu läänemeresoome hõimumurret. Neid hõimupiire pidi jooksevad praegusel ajal eesti keele murderühmi eraldavad jooned. Lühidalt – põhjaeestlased, sisemaa lõunaeestlased ja Kirde-Eesti rannarahvas on ammuses ajaloos olnud eraldi hõimud, kes on kõnelnud veidi erinevaid keeli. Päriliselt pole see kadunud ju praegugi. Võrokest ja setod, saarte rahvas, randlased – kõik kõnelevad ju üpris omamoodi. Peipsi ääres elavad idamurde kõnelejad ütlevad „kõllane õrav õksa õtsan“, sellal kui kirjakeeles üteldakse „kollane orav oksa otsas“; tartumaalane ütleb „kala om vii seen“, sellal kui ühiskeeles üteldakse „kala on vee sees“; randlane ütleb „sie old joukamb mies“, sellal kui kirjakeeles üteldakse „see olnud jõukam mees“; saarlane ütleb „aa oo ää“, sellal kui ühiskeeles üteldakse „aja hobune ära“.

Nõnda võikski ütelda, et eesti keele sees on veel õige mitu muud keelt, mis üheskoos on välimisest palju suuremad. Sellest ei saa ju ometigi mitte keegi kaotada, kui ühe ja sama asja tarvis on mitu erinevat sõna. Keele ja ta kõnelejate väljendusrikkus sellest ju aina kasvab nii et ei maksa peljata, et meie põhjaeestimaiguline kirjakeel selle tulemusena kuidagi kannataks, et sinna lõunast või läänest, saartelt või rannalt midagi uut haarataks. Ämbri kohta öeldakse mõnel pool ka pang, seda teatakse üldiselt hästi, ent kas ka seda, mis asi on „pürstihand“? Noile, kes ei tea, olgu öeldud, et ühiskeeles on selle „viisakas“ vaste „harjavars“. Aga miks ikkagi nõnda on? Inimesi, kes eesti keelt mingil kujul emakeelena kõnelevad on justkui nii vähe, et kuidas võib üldse olla sündinud, et nii tillukese pundigagi ühist keelt ei suudeta leida? Otse loomulikult seetõttu, et üht keelt paneb rahva kõnelema alles ükskeelne ja üksmeelne kool, mida meil on aga vaid napid sadakond aastat olnud. Enne seda kõneleski iga maanurk ja külakoolmeister oma kohalikku moodi ning seda muidugi olenevalt sellest, kes old nende naabrid! Peipsiveere ja Alutaguse rahval olid tihedad suhted teisel pool Peipsit ja Narva jõge elavate vadjalastega, kellelt on laenatud nii hulk keelendeid kui ka rahvakultuuri elemente. Setud ja võrokest käisid seevastu rohkem läbi venelastega ning selle tulemusena öeldakse säälmil „tasku“ asemel „karman“ ja „tee“ asemel „tsäi“. Saarlased ja läänlased on aga alati olnud meresõitjad rahvad ja nende keelt iseloomustab ülemerenaabrite rootslastega (aga ka täitsa maanaabrite rootslastega) sarnane laulev toon. Meresõitjad olid ka Põhja-Eesti randlased, kelle keel on sarnane soomlaste omaga. Eesti keele aasta puhul tasub meele pidada, et eesti keel on kirju ja mitmekülgne ning koosneb väga erinevat päritolu ja erineva taustaga osadest. Neid kõiki tasub meele pidada ja võtta neist parimat, et kirjakeelt rikastada. See oleks vääriliseks vahelduseks praegusel ajal eriti tugevasti keelde tungivaile võõrumõjudele.

Neljandaks: Kellele meeldib teatris kaasa mõelda, saab seda teha palju, sest lavastus on huvitavalt pildiline. Lavastuses on palju mälupilte, millest publik peaks aru saama.

Viiendaks: Inimsuhete teema on ikka olnud põnev ja aktuaalne. Facebook ☺

Kuuendaks: Kas tead näitlejaid? Inga Salurand, Robert Annus, Guido Kangur, Markus Luik? Tead? Siis mine kohe kindlasti! Sa ei pettu!

Seitsmedaks: Teatris tuleb käia! Harimise mõttes ☺ Head tulevast teatriaastat kõigile!

CK

Intervjuu muusik Maarja Nuudiga

23. novembril külastas meie kooli ning üllatas 5.-12. klassi õpilasi oma unikaalsusega muusik Maarja Nuut. Ta lõi põneva koosluse vokaalmuusikast ja instrumentaalsest muusikast. Ega siis muud midagi, kui saame temaga lähemalt tuttavaks.

1. Kindlasti olid lapsest saati muusikasõber...

Jah, võib nii öelda küll. Juba nelja-aastaselt näitsin viiuli peale ning ütlesin, et tahan ka mängida. Seitsmeaastaselt läksin muusikakooli – vast nii ma muusikat armastama hakkasingi.

2. Oled õppinud muusikat Stockholmis, Viljandi kultuuriakadeemias. Kas Rootsi haridus erineb Eesti omast?

Tegelikult ei erine. Tollel ajal tegelesin kultuuripärandi uurimisega. See meeldis mulle, kuid Stockholmi ei läinud ma kavatsusega Eestis lahkuda. Mulle lihtsalt sümpatiseerisid sealsed õpetajad. Nad olid väga inspireerivad ning toredad.

3. Kui muusikud koos bändi teevad, peab ju neid miski siduma?

Vastuseks oleks lihtne „jah“. Tihtipeale hakkavadki just nimelt sõbrad bändi tegema, kuid tuuritades ilma peal ringi, hakkad kodu igatsema, sest ega tuuridel vabatahtlikult ei olda. Nendel tuuridel seobki meid muusika, sest muusikud võivad küll mängida ühes stiilis, ent mingid väärtushinnangud peaksid olema samad.

4. Oled võitnud oma albumiga Eesti muusikaauhindadel. Kui pikk teekond tuli selleks läbida?

Oma neli-viis aastat. Nii kaua olen sellise muusikaga tegelema, mida kuulsid. Enne seda õpetasin poole kohaga koolides muusikat. Täiskohaga muusik olen olnud viimased paar aastat.

5. Oled esinenud erinevates riikides, linnades. Kas lava-feeling on erinev?

On küll ja tavaliselt põhjustab seda publik. Inimesed võivad olla sarnased, kuid temperamendid on erinevad. Ameeriklased on näiteks väga avatud. Nende reageerimine on kiire, ovatsioonid emotsionaalsed. Eestis näen pidevalt surmtõsiseid nägusid, aga mulle meeldibki erinevates kohtades esineda. Mul on olnud kogemusi ka klubides...

6. Kas pill ja muusika pakuvad laval turvatunnet?

Olen juba päris palju esinenud. See on praktika. Mäletan, et lapsena olid muusikakooli eksamid ikka väga närvilised, kuid nüüd, kui lähen lavale, keskendun pigem publikule.

7. Mis on Sinu põhiline žanr? Google ütles, et tantsumuusika. Kuid sellist muusikat ma küll ei täheldanud...

(Naerab) Vaata, see žanri küsimus on keerukas. Iga plaat, mis mult tuleb, on eelmisest erinev. Muusika, mida mina esitan, pole muidugi traditsiooniline, kuid eks inimesed otsustavad, millega nad minu tehtut võrdlevad, sest kõige olulisem on ikkagi muusika, mis meeldib või siis mitte.

8. Kas muusika on pigem väljendusvahend või viis piiride kompamiseks?

Eks ma siin kompan jah. Arvan, et seda, mida tahan öelda, saangi teha muusikaga, aga küsimusele vastaksin, et mõlemat. Muusika on minu väljendusvahend, kuid vahel tahan ka piire kombata.

Aitäh Maarjale intervjuu eest!

CK

Miks peaksid kõik nägema Draamateatri lavastust „Pelgan iga vihmapiiska“?

Esiteks: See räägib inimsuhetest ja sellest, et vaatamata sellele, et oleme väike inimkoosus, oleme üksteisest kaugel.

Teiseks: Näidendi on kirjutanud Eesti kirjanik Tiit Aleksejev, kes on ajaloolane, aga kirjutanud ka head ilukirjandust. Äkki tead mõnda?

Kolmandaks: Valgus ja kunstnikutöö sobivad mõnusalt kokku, tekitades põneva ning veidi sünye atmosfääri. „Pelgan iga vihmapiiska“ on spioonifilmile sarnanev lugu, mis on vahel isegi õõvastav.

Pildid erakogust

Pilt erakogust

Siin on Sulle väike ülesanne vahetunni ajaks. Loe tekst läbi ja proovi ära mõistatada vastus. Kui arvad lahendust teadvat, siis otsi mind veebruarikuu jooksul üles – äkki on mul Sulle väike preemia :)

Tekst kannab pealkirja "Kunst või võlts?"

Mõned juhtumid on dektektiiv Hannah Silbert lahendanud ilma kliendita. Selline lugu leidis aset jaanuaris. Ilm oli sel päeval külm, kuid lund õnneks ei sadanud. Hannah jalutas oma bürosse, nagu ta iga päev teinud oli, kuid sel korral hakkas talle teel midagi silma. Nimelt oli ühel seinal plakat, kuhu kirjutatud: "Vaadake seda pilti ja helistage meile, kas see maal on kunst või võlts. Pildi autor on Dmitri Fideljev. Ootame kõnesid nii sensitiividelt kui ka dektektiividelt." Alla oli jäetud number, millele helistada. Hannah asus maali kaema. See oli väga hästi maalitud pilt maastikust. Plakatil, millele pilt pandud oli, võis aru saada, et Ameerika Kunstiakadeemia on selle kuskilt leidnud ning soovib nüüd kinnitust maali ehtsusest. Pilt ise oli rohelise taustaga, selle taga olev tume maastik ilmutas end selgelt. Küll aga märkas dektektiiv kolme tegurit, mis näisid kahtlased. Esiteks ei leidnud uurija nii vanalt pildilt tolmukübetki, teiseks paistis maali ülemises osas vaevukuivanud värvi olevat ja kolmandaks Dmitri Fideljevi nimelist kunstnikku ei olnud Ameerikas olemas. Pealegi ei taibanud keegi sada aastat tagasi USAsse reisida, kuigi pilt oli selgelt maalitud New Yorgi lähistel.

Hannah läks bürosse ja natuke aega mõelnud helistas plakatil olevale numbrile.

„Tere! Mu nimi on Hannah Silbert, olen eradektektiiv ja tahaksin anda infot maali kohta. Kas pakkumine on veel jõus?“ oli naine viisakas.

„Hei, olen Ted Flower ning töötan akadeemias. Jah, pakkumine on veel jõus, sest ükski uurija pole meile rahuldavat vastust andnud,“ tervitati Hannah't teiselt poolt. "Kuulan teid huviga."

N U
P U
T A

Mida Hannah ütles maali kohta? Kas Ted Flower helistas akadeemiast? Ja kui mitte, siis kes ta on? Head nuputamist!

CK

KIKi TEATAJA

KIVIÕLI 1. KESKKOOLI HÄÄLEKANDJA

NR. 4 2018/2019

Noored volikogusse!

17. jaanuaril toimus Maidla noortekeskuses volikogu esimene kokkusaamine. Noori võtsid vastu suupisted ja maitsev smuuti, millega loodi mõnus meeleolu. Edasi kõnelesid vallavolikogu liikmed, kes süstisid noortesse indu valla probleemidega tegeleda. Järgnes pikem loeng kolmelt mehelt Eesti Noorteühenduste Liidust. Noortele räägiti, kuidas noortevolikogu teha ja mis oleks loodu eesmärk. Lühidalt öeldes on noortevolikogu mõte avaldada arvamust kõigi noorukite nimel, kes vallas elavad. Noored peavad valda erinevate otsuste langetamisel aitama-toetama. Vesteldi ka sellest, milliseid üritusi noortevolikogu võiks korraldada ja milline oleks volikogu logo. Järgnevad noorte kokkusaamised korraldatakse sotsiaalmeedia kaudu. Vallavolikogu plaan näib olevat vinge ning tuult tiibadesse noortele! Kuid sellest õhtupoolikust jäi minu hinge kriipima tõsiasi, et kohal oli väga vähe noorukeid. Minu loendusel oli neid kümme. Kas meie noori ei huvita tõesti meie valla heaolu? Või on nende mõtteviis kallutatud kusagile mujale? Huvi võiks ikkagi üles näidata! Loodan, et noortevolikogusse koondub palju toredaid noori, kes on valmis panustama. Elagu noorsugu!

CK

Kuidas olla osaluskogulane?

Reegid noorele osaluskogulasele:

1. Suhtle

Iga tutvus võib olla katastroofse läbikukkumise vahe, räägi kõigi osaluskogulastega, õpi neid tundma ning kasuta neid julgelt kui sul on vaja abi. Ära jää lootma vaid noorsootöötajale või mõnele üksikule tutvusele!

2. Projektid, eelarve ja üritused

Osaluskogulase pool tööst on erinevate seminaride, osaluskohvikute ja muude ürituste korraldamine. Õpi kuidas kirjutada projekte, kuidas juhtida ning hoida meeskonna moraali ka kõrge stressi all ning õpi kuidas mitte kaks korda sama viga teha. Teil on õnneks noorsootöötaja abiks, kuid ärge laske tal kõike teie eest ära teha!

3. Õpi õppima

Osaluskogulaseks pead sa tihti tegelema probleemidega, mida tavaline volikogu liige iial ei ootaks. Sa pead õppima teisi motiveerima, turundust tegema, eelarveid kirjutama lähtuvalt teiste huvitest ning rääkima ebameeldivatest teemadest keerutavate poliitikutega. Mitte ühtki testi pole, õpetajateks on soovitud tutvustelt ning tonnide viisi praktikat. Selle kõige juures on aga vast kõige tähtsam õppida tundma ennast ning enda puudusi ning tugevusi ja kuidas neid kasutada. Kasuta igit võimalust ning julge riskida, kuna mitte kunagi ei ole riskimine nõnda kerge kui preagu.

Madis Uljam Teuli

Põhiline sõnavara:

Osaluskogu(ok):
Noortekogu või noortevolikogu.

Noortekogu(nk):
Maakondlik noortevolikogusid haldav organisatsioon.

Noortevolikogu(nvk):
Noorte esindusorgan volikogus.

Kirju keel kirjul maal

Tähendusi eesti keele loost

Praegusel ajal näib paljudele iseenesestmõistetav, et kõneleme üht, ühest ja üheseltmõistetavat eesti keelt. Muidugi teatakse, et siin-sääl kõneldakse veidi erimoodi, ent üldiselt ei lasta end sellest häirida, liiati veel seetõttu, et need „kõrvalekaldeid“ kaovad niipäa, kui olukord nõuab pisutki ametlikumat või ühtlustatumat keelepruuki. Tõsiasi on aga ometi seegi, et põhjajärgelastele on lõunaeestlaste pehme kõne mõnikord naljakas, Eesti idapoolse inimestele jääb segaseks, miks läänlaste ja pärnakate jaoks sulalumi „pakib“ või „mässib“, ning mandriinimeste jaoks kõlavad kihnlased nagu nad oleks veidi purjakil. Eesti keele aasta puhul näib paslik pisut vaadata ka noid juppe, millest meie igapäevane eesti keel koosneb. Kõik need nimetatud erinevused ja veel hulk teisigi (miks tarvitavad lõunaeestlased lisaks sõnale „see“ ka veel sõna „too“? miks on saare keeles võimalik teha lause, mis koosneb ainult täishäälikutest? miks üteldakse põhja pool „vend“ ja „õde“, aga lõunas „veli“ ja „sõsar“? miks on rannakeeles vaid kaks veldet? miks praeguseski tekstis on paras ports veidi andsakaid keelendeid?) on juuripidi väga kauges minevikus. Üldine konsensus on, et eesti keel hakkas kujunema möödunud aastatuhande alguses ning sellesse sulasid kokku mitu läänemeresoome hõimumurret. Neid hõimupiire pidi jooksevad praegusel ajal eesti keele murderühmi eraldavad jooned. Lühidalt – põhjajärgelased, sisemaa lõunaeestlased ja Kirde-Eesti rannarahvas on ammuses ajaloos olnud eraldi hõimud, kes on kõnelnud veidi erinevaid keeli. Pärjalt pole see kadunud ju praegugi. Võrokesed ja setod, saarte rahvas, randlased – kõik kõnelevad ju üpris omamoodi. Peipsi ääres elavad idamurde kõnelejad ütlevad „kõllane õrav õksa otsas“, sellal kui kirjakeeles üteldakse „kollane orav oksa otsas“; tartumaalane ütleb „kala om vii seen“, sellal kui ühiskeeles üteldakse „kala on vee sees“; randlane ütleb „sie old joukamb mies“, sellal kui kirjakeeles üteldakse „see olnud jõukam mees“; saarlane ütleb „aa oo ää“, sellal kui ühiskeeles üteldakse „aja hobune ära“.

Miks peaksid kõik nägema Draamateatri lavastust „Pelgan iga vihmapiiska“?

Esiteks: See räägib inimsuhetest ja sellest, et vaatamata sellele, et oleme väike inimkooslus, oleme üksteisest kaugel.

Teiseks: Näidendi on kirjutanud Eesti kirjanik Tiit Aleksejev, kes on ajaloolane, aga kirjutanud ka head ilukirjandust. Äkki tead mõnda?

Kolmandaks: Valgus ja kunstnikutöö sobivad mõnusalt kokku, tekitades põneva ning veidi sünge atmosfääri. „Pelgan iga vihmapiiska“ on spioonifilmile sarnanev lugu, mis on vahel isegi õvavastav.

Nõnda võikski ütelda, et eesti keele sees on veel õige mitu muud keelt, mis üheskoos on välimisest palju suuremad. Sellest ei saa ju ometigi mitte keegi kaotada, kui ühe ja sama asja tarvis on mitu erinevat sõna. Keele ja ta kõnelejad väljendusrikkus sellest ju aina kasvab nii et ei maksa peljata, et meie põhjajärgelastele kirjakel selle tulemusena kuidagi kannataks, et sinna lõunast või läänest, saartelt või rannalt midagi uut haarataks. Ämbri kohta öeldakse mõnel pool ka pang, seda teatakse üldiselt hästi, ent kas ka seda, mis asi on „pürstihand“? Noile, kes ei tea, olgu öeldud, et ühiskeeles on selle „viisakas“ vaste „harjavars“.

Aga miks ikkagi nõnda on? Inimesi, kes eesti keelt mingil kujul emakeelena kõnelevad on justkui nii vähe, et kuidas võib üldse olla sündinud, et nii tillukese pundigagi ühist keelt ei suudeta leida? Otse loomulikult seetõttu, et üht keelt paneb rahva kõnelema alles ükskeelne ja üksmeelne kool, mida meil on aga vaid napid sadakond aastat olnud. Enne seda kõneleski iga maanurk ja külakoolmeister oma kohalikkude moodi ning seda muidugi olenevalt sellest, kes old nende naabrid! Peipsiveere ja Alutaguse rahval olid tihedad suhted teisel pool Peipsit ja Narva jõge elavate vadjalastega, kellelt on laenatud nii hulk keelendeid kui ka rahvakultuuri elemente. Setud ja võrokesed käisid seevastu rohkem läbi venelastega ning selle tulemusena öeldakse säämail „tasku“ asemel „karman“ ja „tee“ asemel „tsäi“. Saarlased ja läänlased on aga alati olnud meresõitjad rahvad ja nende keelt iseloomustab ülemerenaabrite rootslastega (aga ka täitsa maanaabrite rootslastega) sarnane laulev toon. Meresõitjad olid ka Põhja-Eesti randlased, kelle keel on sarnane soomlaste omaga. Eesti keele aasta puhul tasub meele pidada, et eesti keel on kirju ja mitmekülgne ning koosneb väga erinevat päritolu ja erineva taustaga osadest. Neid kõiki tasub meele pidada ja võtta neist parimat, et kirjakeelt rikastada. See oleks vääriliseks vahelduseks praegusel ajal eriti tugevasti keelde tungivaile võõrumõjudele.

Neljandaks: Kellele meeldib teatris kaasa mõelda, saab seda teha palju, sest lavastus on huvitavalt pildiline. Lavastuses on palju mäluilte, millest publik peaks aru saama.

Viiendaks: Inimsuhete teema on ikka olnud põnev ja aktuaalne. Facebook ☺

Kuudaks: Kas tead näitlejaid? Inga Salurand, Robert Annus, Guido Kangur, Markus Luik? Tead? Siis mine kohe kindlasti! Sa ei pettu!

Seitsmedaks: Teatris tuleb käia! Harimise mõttes ☺ Head tulevast teatriaastat kõigile!

CK

Pildid erakogust

Intervjuu muusik Maarja Nuudiga

23. novembril külastas meie kooli ning üllatas 5.-12. klassi õpilasi oma unikaalsusega muusik Maarja Nuut. Ta lõi põneva koosluse vokaalmuusikast ja instrumentaalsest muusikast. Ega siis muud midagi, kui saame temaga lähemalt tutvavaks.

1. Kindlasti olid lapsest saati muusikasõber...

Jah, võib nii öelda küll. Juba nelja-aastaselt näitsin viiuli peale ning ütlesin, et tahan ka mängida. Seitsmeaastaselt läksin muusikakooli – vast nii ma muusikat armastama hakkasingi.

2. Oled õppinud muusikat Stockholmis, Viljandi kultuuriakadeemias. Kas Rootsi haridus erineb Eesti omast?

Tegelikult ei erine. Tollel ajal tegelesin kultuuripärandi uurimisega. See meeldis mulle, kuid Stockholmi ei läinud ma kavatsusega Eestis lahkuda. Mulle lihtsalt sümpatiseerisid sealsed õpetajad. Nad olid väga inspireerivad ning toredad.

3. Kui muusikud koos bändi teevad, peab ju neid miski siduma?

Vastuseks oleks lihtne „jah“. Tihtipeale hakkavadki just nimelt sõbrad bändi tegema, kuid tuuritades ilma peal ringi, hakkad kodu igatsema, sest ega tuuridel vabatahtlikult ei olda. Nendel tuuridel seobki meid muusika, sest muusikud võivad küll mängida ühes stiilis, ent mingid väärtushinnangud peaksid olema samad.

4. Oled võitnud oma albumiga Eesti muusikaauhindadel. Kui pikk teekond tuli selleks läbida?

Oma neli-viis aastat. Nii kaua olen sellise muusikaga tegelenud, mida kuulsid. Enne seda õpetasin poole kohaga koolides muusikat. Täiskohaga muusik olen olnud viimased paar aastat.

5. Oled esinenud erinevates riikides, linnades. Kas lava-feeling on erinev?

On küll ja tavaliselt põhjustab seda publik. Inimesed võivad olla sarnased, kuid temperamendid on erinevad. Ameeriklased on näiteks väga avatud. Nende reageerimine on kiire, ovatsioonid emotsionaalsed. Eestis näen pidevalt surmtõsiseid nägusid, aga mulle meeldibki erinevates kohtades esineda. Mul on olnud kogemusi ka klubides...

6. Kas pill ja muusika pakuvad laval turvatunnet?

Olen juba päris palju esinenud. See on praktika. Mäletan, et lapsena olid muusikakooli eksamid ikka väga närvilised, kuid nüüd, kui lähen lavale, keskendun pigem publikule.

7. Mis on Sinu põhiline žanr? Google ütles, et tantsumuusika. Kuid sellist muusikat ma küll ei täheldanud...

(Naerab) Vaata, see žanri küsimus on keerukas. Iga plaat, mis mult tuleb, on eelmisest erinev. Muusika, mida mina esitan, pole muidugi traditsiooniline, kuid eks inimesed otsustavad, millega nad minu tehtud võrdlevad, sest kõige olulisem on ikkagi muusika, mis meeldib või siis mitte.

8. Kas muusika on pigem väljendusvahend või viis piiride kompamiseks?

Eks ma siin kompan jah. Arvan, et seda, mida tahan öelda, saangi teha muusikaga, aga küsimusele vastaksin, et mõlemat. Muusika on minu väljendusvahend, kuid vahel tahan ka piire kombata.

Aitäh Maarjale intervjuu eest!

CK

Pilt erakogust